

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D., a JUDr. Aleše Korejtky, v právní věci

žalobkyně: **HYDROENERGIE spol. s r.o.**, IČO 15052842
sídlem Bylany 7, 538 01 Bylany
zastoupená daňovou poradkyní UNTAX, s.r.o., IČO 25260537
sídlem U Továren 256/14, 102 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2019, č. j. 19639/19/5100-41456-711929,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Finanční úřad pro Pardubický kraj (dále též „správce daně“) dne 20. 4. 2017 vydal zajišťovací příkazy č. j. 838056/17/2804-00540-602958 a č. j. 846731/17/2804-00540-602958,

kterými žalobkyni uložil, aby okamžikem vydání těchto zajišťovacích příkazů zajistila úhradu daně, která nebyla dosud stanovena, složením jistoty na depozitní účet správce daně, a to za daň z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2013 ve výši 969 919 Kč a za zdaňovací období březen 2013 ve výši 658 039 Kč. Téhož dne správce daně vydal exekuční příkazy č. j. 911219/17/2804-00540-605110 a č. j. 911269/17/2804-00540-605110, kterými nařídil daňovou exekuci prodejem movitých věcí k vymožení nedoplatků ve výši 969 619 Kč a 658 039 Kč.

2. V rámci daňové exekuce správce daně sepsal mimo jiné (vedle valníkového přívěsu) motorová vozidla – 3x F. (registrační značky: X, X, X) a 1x Š. (registrační značka X). Všechna motorová vozidla byla správcem daně dne 30. 10. 2017 převzata a uskladněna (protokol o převzetí movitých věcí ze dne 30. 10. 2017) v přístřešku č. na pozemku p. č. X v katastrálním území P., který byl Generálnímu finančnímu ředitelství jako vypůjčitelé vypůjčen do 31. 8. 2018 k dočasnému bezplatnému užívání Krajským ředitelstvím policie Pardubického kraje jako půjčitelem, jak je prokázáno zápisem o dočasném užívání majetku ze dne 1. 9. 2014 ve znění dodatku č. 3 ze dne 23. 8. 2017. V souvislosti se skončením práva správce daně uvedený prostor užívat ke dni 31. 8. 2018 byla sepsaná motorová vozidla dne 22. 8. 2018 přemístěna na pozemek p. č. X v katastrálním území O., který byl nově Krajským ředitelstvím policie Pardubického kraje vypůjčen Generálním finančnímu ředitelství k dočasnému bezplatnému užívání, jak je prokázáno zápisem o dočasném užívání majetku ze dne 17. 7. 2018. Vzhledem k tomu, že vozidlo F., registrační značka X (dále též „předmětné vozidlo“), nebylo možno při přesunu na nové místo skladování nastartovat, byla k jeho přemístění sjednána služba přepravy odtahovou společností Z-MOTOR s.r.o., IČO 60912596, sídlem Dašická 248, 537 01 Chrudim (dále též „dodavatel“). Služba odtahování vozidla byla poskytnuta za částku 2 420 Kč, na tuto částku vystavil dodavatel správci daně dne 22. 8. 2018 fakturu č. 0813/2018.
3. Uvedené hotové výdaje ve výši 2 420 Kč za odtah předmětného vozidla byly žalobkyni stanoveny k náhradě rozhodnutím správce daně o výši hotových výdajů ze dne 26. 9. 2018, č. j. 1583936/18/2804-00540-605110.
4. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí správce daně bylo zamítnuto a toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 6. 2019, č. j. 19639/19/5100-41456-711929. Žalovaný v tomto rozhodnutí uvedl, že hotové výdaje, které byly žalobkyni stanoveny k náhradě, skutečně vznikly do jisté míry z provozních důvodů na straně správce daně, nicméně vyplývají z objektivní skutečnosti spočívající v zániku práva užívat původní skladovací prostory. Správce daně přitom nemůže předjímat, kdy dojde k prodeji sepsaného majetku, případně, kdy majetek přestane být z jiných důvodů v dispozici správce daně. V posuzované věci pak nebylo možno předjímat ani to, že nedojde k dalšímu prodloužení doby užívání původních skladovacích prostor. Nehledě na nastalé okolnosti je však povinností správce daně postarat se o vhodné zajištění sepsaných věcí ve smyslu § 207 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále též „daňový řád“). S ohledem na ust. § 203 a § 207 daňového řádu je za provádění daňové exekuce nutno považovat rovněž vhodné zajištění sepsaných věcí do jejich zpeněžení či jiného důvodu, pro který nadále nebudou v dispozici správce daně. Vzniknou-li správci daně v důsledku plnění této povinnosti ve vztahu k sepsanému majetku náklady, jedná se o hotové výdaje vzniklé při provádění daňové exekuce, jelikož provedení daňové exekuce se pojí rovněž s výše uvedenou povinností správce daně sepsaný majetek vhodně zajistit. Žalovaný dále

odkázal na § 182 odst. 2 daňového řádu, uvedl, že daňový dlužník je povinen hradit veškeré hotové výdaje, které správci daně v souvislosti s plněním jeho povinností v rámci daňové exekuce k vymození nedoplatku daňového dlužníka vzniknou. Dovodit, že hotové výdaje by nemohly být předepsány k náhradě daňovému dlužníkovi, by bylo možné jedině v případě, že by k jejich vzniku došlo v důsledku libovůle správce, bez příčinné souvislosti s prováděním daňové exekuce, a to výlučně s odkazem na základní zásady správy daní (§ 5 odst. 3 a § 7 odst. 2 daňového řádu). To se však netýká věci zde posuzované. Ze spisového materiálu je dle žalovaného zjevné, že vznik hotových výdajů není důsledkem libovůle správce daně, nýbrž je opodstatněn plněním výše uvedené zákonné povinnosti správce daně v situaci, kdy správce daně nemohl sepsaná vozidla z objektivních důvodů nadále skladovat na původním místě, přičemž jedno ze zajištěných vozidel bylo nepojízdné.

5. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“). Žalobkyně namítala, že při aplikaci § 182 daňového řádu se použije i § 107 odst. 7 a 8 daňového řádu, kde je stanoven rozsah hotových výdajů, resp. nákladů řízení. Z čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky (dále též „Ústava“) a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“) přitom vyplývá, že úhradu, resp. náhradu jiných hotových výdajů než uvedených v § 107 odst. 7 a 8 daňového řádu po daňovém subjektu vůbec požadovat. Výdaje vzniklé dodavateli v souvislosti s přepravou vozidla mezi výdaje dle § 107 odst. 7 daňového řádu nespádají. Ust. § 107 odst. 8 daňového řádu pak stanoví zmocnění pro Ministerstvo financí, které vydalo vyhlášku č. 382/2010 Sb., o náhradě ušlého výdělku a náhradě hotových výdajů při správě daní. Podle žalobkyně dodavatel, který provedl přepravu vozidla, není nositelem práv a povinností při správě daní, a tedy není třetí osobou ve smyslu § 22 daňového řádu a není ani ustanoveným zástupcem dle § 26 nebo ustanoveným společným zástupcem ve smyslu § 30 daňového řádu. Dodavatel tudíž není oprávněnou osobou, které náleží náhrada hotových výdajů uvedených v § 107 odst. 8 daňového řádu na základě vyhlášky č. 382/2010 Sb. Platná právní úprava tedy vůbec nepřipouští, aby správce daně požadoval náhradu nákladů jednotlivých úkonů daňového řízení provedených třetími osobami.
6. Žalobkyně z uvedených důvodů navrhla zrušit napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí správce daně a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že část druhá daňového řádu je částí obecnou, zatímco část třetí je částí zvláštní částí o správě daní. Z výslovného označení části daňového řádu tedy vyplývá, že část třetí je k části druhé ve vztahu speciality. Obecně se tedy při postupu podle části třetí daňového řádu aplikují v souladu s principem *lex specialis derogat generali* pravidla obsažená v části druhé pouze v případě, že část třetí příslušnou úpravu neobsahuje. Pokud však určitou otázku upravuje část třetí, pak mají ustanovení této části z titulu její speciality přednost vůči obecné úpravě obsažené v části druhé. Hotové výdaje představují náklady řízení v širším slova smyslu, avšak ust. § 107 daňového řádu se nebude aplikovat s ohledem na zvláštní úpravu exekučních nákladů v § 182 daňového řádu. Odlišnou zákonnou úpravu exekučních nákladů ostatně předepisuje samotné ust. § 107 daňového řádu, z jehož odst. 1 vyplývá, že náklady na vymáhání nedoplatků jsou výjimkou z pravidla, podle něhož náklady řízení obecně nese správce daně. Ustanovení § 182 daňového řádu, podle něhož náklady řízení nese dlužník, je speciálním ustanovením vůči ust. § 107 téhož zákona. Jelikož vyhláška č. 382/2010 Sb. stanoví rozsah hotových výdajů podle § 107 daňového řádu (s výjimkou odst. 7), nepřichází v úvahu ani aplikace

této vyhlášky, jedná se o předpis nižší právní síly, k jehož vydání zmocňuje § 107, nikoliv § 182 daňového řádu. Vyhláška se s ohledem na svůj obsah zabývá výlučně náhradou ušlého výdělku a náhradou hotových výdajů oprávněné osobě, nikoliv náhradou hotových výdajů vzniklých správci daně při vymáhání nedoplatků. Žalobci nebyla přiznána náhrada nákladů vzniklých dodavateli jako oprávněné osobě podle § 107 odst. 2 až 6 daňového řádu, ale náhrada hotových výdajů vzniklých správci daně ve smyslu § 182 téhož zákona. Ust. § 182 daňového řádu zakládá povinnost daňového dlužníka hradit hotové výdaje vzniklé při provádění daňové exekuce, proto nemůže být důvodná ani argumentace čl. 2 odst. 2 Listiny a čl. 2 odst. 3 Ústavy.

8. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.
9. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného namítala, že jelikož ust. § 182 daňového řádu vymezení rozsahu hotových výdajů neobsahuje vůbec, je při určení rozsahu náhrady hotových výdajů vzniklých při provádění daňové exekuce nutno aplikovat § 107 daňového řádu. Proto vztah mezi ust. § 107 a § 182 daňového řádu nelze považovat za vztah mezi obecnou a speciální právní úpravou rozsahu náhrady hotových výdajů. Proto je při určení rozsahu náhrady hotových výdajů vzniklých při provádění daňové exekuce ve smyslu § 182 odst. 2 daňového řádu nutno aplikovat § 107 odst. 7 a 8 téhož zákona; na základě § 107 odst. 8 daňového řádu je pak nutno použít i vyhlášku č. 382/2010 Sb.
10. Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci samé rozhodl bez veřejného projednání věci v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
11. Podle § 107 odst. 1 daňového řádu náklady řízení nese příslušný správce daně, s výjimkou nákladů na vymáhání nedoplatků a nákladů, které vznikly osobě zúčastněné na správě daní, nebo ke kterým byla osoba zúčastněná na správě daní povinna. Podle § 107 odst. 2 daňového řádu platí, že pokud se na výzvu správce daně zúčastní řízení třetí osoba, náleží jí náhrada účelně vynaložených hotových výdajů a ušlého výdělku, nestanoví-li jiný právní předpis jinak; to platí i pro náklady vzniklé při vyhledávací činnosti. Jde-li o právnickou osobu, náleží jí úhrada účelně vynaložených nákladů, zejména hotových výdajů a mzdových prostředků.
12. Podle § 107 odst. 7 daňového řádu při stanovení hotových výdajů spočívajících v náhradě jízdného, stravného a náhradě prokázaných výdajů za ubytování se použijí obdobně příslušná ustanovení zákoníku práce. Podle § 107 odst. 8 daňového řádu stanoví rozsah, ve kterém jsou hrazeny hotové výdaje, s výjimkou výdajů podle odstavce 7, a náhrada ušlého výdělku, a postup při jejich stanovení a úhradě Ministerstvo financí vyhláškou.
13. Ministerstvo financí na základě zmocnění stanoveného § 107 odst. 8 daňového řádu vydalo vyhlášku č. 382/2010 Sb., o náhradě ušlého výdělku a náhradě hotových výdajů při správě daní.

V § 1 vyhlášky č. 382/2010 Sb. je stanoveno:

- (1) Tato vyhláška upravuje rozsah a postup pro stanovení a úhradu náhrady ušlého výdělku a náhrady hotových výdajů oprávněné osobě.

- (2) Oprávněnou osobou se pro účely této vyhlášky rozumí a) třetí osoba, která se na výzvu správce daně zúčastní řízení nebo jiného postupu při správě daní, b) správcem daně ustanovený zástupce nebo ustanovený společný zástupce.
- (3) Pokud je společným zástupcem ustanoven jeden z daňových subjektů, lze mu přiznat pouze náhradu ušlého výdělku a náhradu hotových výdajů, které mu vznikly nad rámec jeho povinností coby daňového subjektu.

Podle § 4 odst. 1 vyhlášky č. 382/2010 Sb. náhradu hotových výdajů tvoří náhrada účelně vynaložených a) cestovních výdajů, b) dalších výdajů.

14. V § 182 daňového řádu je stanoveno:

- (1) Exekuční náklady je povinen hradit dlužník, pokud daňová exekuce nebyla provedena neoprávněně.
- (2) Exekuční náklady spočívají v náhradě nákladů za nařízení daňové exekuce, v náhradě nákladů za výkon prodeje a v náhradě hotových výdajů vzniklých při provádění daňové exekuce.
- (3) Při exekuci, jejímž exekučním titulem je zajišťovací příkaz, se hradí pouze hotové výdaje.
- (4) Výši exekučních nákladů stanoví správce daně exekučním příkazem nebo samostatným rozhodnutím; proti tomuto rozhodnutí se lze odvolat do 15 dnů ode dne jeho doručení.
- (5) Výši hotových výdajů stanoví správce daně vždy samostatným rozhodnutím. Stanovenou výši hotových výdajů je dlužník povinen uhradit do 15 dnů ode dne, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Náhradu hotových výdajů, které souvisí s výkonem prodeje, hradí dlužník, i když k dražbě nebo zpeněžení předmětu daňové exekuce nedošlo.
- (6) Exekuční náklady se evidují na osobním daňovém účtu dlužníka a vymáhají se současně s nedoplatkem.

15. Ze systematického zařazení ust. § 107 do části druhé „Obecná část o správě daní,“ hlavy VI. „Řízení a další postupy,“ dílu 3. „Průběh řízení“ je zjevné, že ust. § 107 daňového řádu je obecné ustanovení, které přitom v odst. 1 výslovně uvádí, že náklady na vymáhání nedoplatků, mezi něž nepochybně spadají právě exekuční náklady, nenese správce daně. S tím koresponduje speciální ust. § 182 odst. 1 daňového řádu zařazené do části třetí „Zvláštní část o správě daní,“ hlavy V. „Placení daní,“ dílu 5. „Vymáhání daní“, oddílu 1. „Daňová exekuce,“ podle kterého je exekuční náklady povinen hradit dlužník, pokud daňová exekuce nebyla provedena neoprávněně. Rozsah náhrady hotových výdajů ust. § 182 daňového řádu nestanoví. Obecné ust. § 107 daňového řádu se rozsahem hotových výdajů zabývá v odst. 7, 8, přičemž rozsah, ve kterém jsou hrazeny hotové výdaje a postup při jejich úhradě stanovení, s výjimkou výdajů podle odstavce 7, a náhrada ušlého výdělku, stanoví Ministerstvo financí vyhláškou. Tato vyhláška se ovšem vztahuje pouze na úhradu hotových výdajů oprávněné osobě, která je definována v § 1 odst. 2 vyhlášky, tj. musí se jednat a) o třetí osobu, která se na výzvu správce daně zúčastní řízení nebo jiného postupu při správě daní, b) o ustanoveného zástupce správcem daně nebo o ustanoveného společného zástupce.

16. V projednávané věci se jednalo o výdaje správce daně, které vznikly realizací odtahu nepojízdného vozidla z důvodu nutnosti jeho přemístění. Dodavatel, který odtah

zrealizoval a naučtoval správci daně, není třetí osobou ani ustanoveným nebo ustanoveným společným zástupcem. O třetí osobu v uvedeném smyslu (též dle § 22 daňového řádu) se nejedná, neboť právní sféra tohoto dodavatele nebyla dotčena v souvislosti se správou daní, tj. v důsledku postupu, v němž se projevuje vrchnostenské postavení správce daně, nýbrž jeho právní sféra byla dotčena v důsledku soukromoprávního smluvního ujednání mezi tímto dodavatelem a správcem daně. Proto uvedenou vyhlášku nelze na danou věc přímo použít, byť je ust. § 107 daňového řádu obecným ustanovením ve vztahu k § 182 daňového řádu, které rozsah a způsob úhrady hotových výdajů explicitně neřeší. Je tak třeba vycházet ze znění § 182 daňového řádu, podle kterého je exekuční náklady povinen hradit dlužník, pokud daňová exekuce nebyla provedena neoprávněně. Otázka neoprávněného provádění exekuce žalobcem nastolena nebyla.

17. Co do rozsahu exekučních nákladů lze odkázat na odbornou literaturu, která uvádí náklady vzniklé příbráním zámečnicka nebo náklady způsobené zajištěním věci dle § 207 [viz BAXA, Josef a kol. Daňový řád: komentář. Praha: Wolters Kluwer Česká republika, 2011 (dostupné v ASPI), komentář k § 207: „U odebraných věcí se má daňový exekutor postarat o jejich vhodné zajištění. Tím může být především buď uložení věcí v prostorách správce daně, nebo jejich uložení do úschovy u jiného schovatele. Náklady úschovy pak tvoří součást hotových výdajů dle § 182.“; ROZEHNAL, Tomáš. Daňový řád. Praha: Wolters Kluwer, 2019. Praktický komentář (dostupné v ASPI) komentář k § 184: „Mezi hotové výdaje lze počítat náklady vzniklé příbráním zámečnicka nebo náklady způsobené zajištěním věci dle § 207 atd.“; MATYÁŠOVÁ, Lenka. Daňový řád: s komentářem a judikaturou: podle stavu k 1. 8. 2015. 2. aktualizované a doplněné vydání. Praha: Leges, 2015. Komentátor. (dostupné v ASPI): komentář k § 182: „Hotovými výdaji správce daně jsou zejména částky samostatně účtované zejména třetími osobami a jím hrazené (např. náklady za pronájem dražební místnosti, skladné při úschově zabavených věcí, úhrada zámečnické firmě za otevření a výměnu zámků apod.)“].
18. O tom, že náklady za odtah vozidla jsou hotovými výdaji vzniklými při provádění daňové exekuce, soud nepochybuje. Jistě se musí jednat o náklady rozumně, nikoliv excesivně vynaložené, neboť pak by se jednalo o projev libovůle správce daně. V § 5 odst. 2 daňového řádu je výslovně stanoveno, že správce daně uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. V § 5 odst. 3 daňového řádu je pak výslovně stanoveno, že správce daně šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob (dále jen „osoba zúčastněná na správě daní“) v souladu s právními předpisy a používá při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní. V § 7 odst. 2, věta první je stanoveno, že správce daně postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady. Jakkoli nelze v dané věci přímo aplikovat vyhl. č. 382/2010 Sb., na čemž je shoda i mezi stranami sporu, je možné ve smyslu jednoty výkladu právního řádu, zejména v rámci jednoho odvětví (byť se jedná o podzákonný právní předpis) odkázat na přiměřené použití rozsahu hotových výdajů dle uvedené vyhlášky. Právě i tato vyhláška v § 4 odst. 1 písm. b) zahrnuje mezi náhradu hotových výdajů náhradu účelně vynaložených dalších výdajů.
19. V dané věci byly přitom výdaje vynaloženy účelně, neboť byly potřebné k přemístění vozidla. Soud připomíná, že k přemístění vozidla do jiného skladu užívaného bezplatně

došlo až po uplynutí téměř deseti měsíců po převzetí a uskladnění vozidla do původního skladu v Autoparku Chrudimka, které správce daně taktéž bezplatně užíval, tedy umístil vozidlo v obou případech do skladovacího prostoru, jehož užívání žalobce jako dlužníka nijak nezatížilo. Správce daně tak šetřil práv žalobce jako dlužníka v souladu se shora citovanými ustanoveními daňového řádu v maximální možné míře. I kdyby správce daně nemohl objektivně počítat s prodloužením bezplatného užívání stávajících skladovacích prostor na základě výpůjčky, když ale přitom opětovně docházelo k prodlužování bezplatného užívání, neměl důvod předjímat, že přibližně do deseti měsíců nedojde ke zpeněžení vozidla. Správce daně se tedy v souladu s ust. § 207 odst. 1 písm. a) daňového řádu postaral o vhodné zajištění vozidla. Tedy nelze mít za to, že by správce daně vynaložil neúčelné náklady. Žalobce přitom sám ani netvrdil neúčelnost či dokonce excesivnost nákladů, takové námitky v žalobě nezazněly. Žalobce totiž postavil svoji argumentaci na tvrzení, že hotové výdaje za odtah vůbec žalobci jako dlužníkovi nelze stanovit, neboť společnost, která odtah zrealizovala a naučtovala správci daně, není oprávněnou osobou ve smyslu vyhlášky č. 382/2010 Sb., případně proto, že by jejich přiznání toliko na základě fakturace bylo v rozporu s ust. čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a v rozporu s ust. čl. 2 odst. 3 Ústavy, tedy že by správce daně konal mimo své zákonné zmocnění. Posledně uvedenou argumentaci však žalobce nerozvedl v tom smyslu, že by se snad mělo jednat o excesivní či neúčelné náklady. Nicméně, jak uvedeno shora, soud se k této otázce, vázán vymezenými žalobními body, vyjádřil obiter dictum.

20. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že napadeným rozhodnutím ve spojení s rozhodnutím správce daně byly stanoveny hotové výdaje vzniklé při provádění daňové exekuce v souladu s ust. § 182 daňového řádu, § 5 odst. 2, 3, § 7 odst. 2 daňového řádu, a proto tímto rozhodnutím nedošlo k porušení zásady vázanosti státní (veřejné) moci zákonem dle čl. 2 odst. 2 Listiny a čl. 2 odst. 3 Ústavy.
21. Krajský soud tak shledal žalobu ve všech jejích bodech nedůvodnou, a proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1 s. ř. s., přičemž neúspěšná žalobkyně právo na náhradu nákladů řízení neměla a úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu soudního spisu takové náklady, které by přesahovaly běžný rozsah jeho úřední činnosti.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 4. května 2020

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu